

Tot el valor de la representació amb Jordi Graupera BCAP!

written by Llorenç Prats | 11 de març de 2019

El segrest de la representació política ha estat una constant en la vida nacional dels catalans. La cadena de confiança mútua és una de les bases del sistema democràtic i quan aquesta queda desfigurada la població es troba desemparada. Fins que no ha arribat un gran grup de gent que ha vist en el mètode de primàries obertes de segell republicà la forma de resoldre aquesta mancança, hi havia un gran buit. En el cas de Barcelona, des de bon principi ha estat gràcies a la valuosa aportació de Jordi Graupera, professor universitari i activista social, que s'ha desencallat aquesta greu situació. Després d'un procés participatiu i enmig d'un debat obert, el cap de llista d'aquesta onada democràtica és Jordi Graupera, per mitjà d'un partit instrumental de nom *Barcelona és capital* BCAP.

L'estat de dret és un monstre perillós si no resol bé els sistemes de representació. En el cas català aquesta monstruositat és encara més accentuada. La circumscripció adient al nostre fet nacional no existeix, i la representació del poble català queda permanentment diluïda dins el sistema general, tendencios i interessat, dels espanyols. Aquesta situació s'agreuja encara més en el cas de les eleccions europees, ja que tot l'estat, amb les diverses nacionalitats, és una sola circumscripció. Una mala representació són els peus de fang de tota l'arquitectura constitucional que per bona que sigui sempre serà falsa si s'assenta sobre resultats electorals que no respecten la naturalesa plurinacional de l'estat o si no hi ha mecanismes suficients de responsabilitat política (llestes obertes, eleccions vigilades, ...).

L'esforç de Primàries Catalunya, en el qual queda inscrita la metodologia política de Jordi Graupera en el cas del municipi de Barcelona, no pot alterar ni millorar aquest marc rígid i distant entre la població i les institucions, però sí que el pot interpretar. L'interpreta bé quan al marge del sistema dominant de partits s'ha posicionat per un sistema de confecció de llistes obert a tota la població (amb l'únic requisit d'una inscripció a un cens per poder votar) i amb l'assumpció clara d'un segell republicà basat en la lleialtat a la gent i a les seves preocupacions. Només això ja ha estat motiu d'optimisme, encara que certament limitat.

El punt de partida liberal i democràtic, en el qual vivim i que forma part de la construcció europea, necessita una refundació urgent. A Catalunya, en general, aquesta refundació es mira com la sortida òptima per a la seva normalització nacional després d'anys de repressió (dictadura franquista) i d'ignorància (oblit de la nacionalitat catalana constitucionalment prevista). Així i tot, també és necessària per canalitzar solucions a multitud de reptes que les societats occidentals han d'afrontar, com la immigració massiva, la pèrdua d'identitat, l'atur estructural o la crisi ambiental, per citar només els més recents.

Els polítics necessiten tot l'aval d'una bona i forta representació per poder assumir decisions claus i donar directrius fortes als seus gestors. La política no pot ser una forma qualificada o distinta de gestió general o estratègica, ha de ser la forma com la voluntat majoritària de la ciutadania s'implementa a les institucions. Si no és així, les administracions i les polítiques públiques esdevenen alienes, àdhuc estranyes, al sentiment de la gent. Amb la pèrdua de complicitat entre la població i els dirigents (poders legislatiu, executiu i judicial) s'esdevé un fracàs col·lectiu de nefastes conseqüències. La desconfiança acaba minant els fonaments de la democràcia, i on hi ha un servidor públic s'hi acaba veient un agressor.

L'electorat català està descontent, en un sentit o en un altre. L'existència de propostes electorals populistes, sense cap ni peus o merament emocionals en són l'evidència. Aquest fenomen anirà en augment. Votar, si és que la gent vota, es convertirà en un mecanisme de protesta i no en el mètode de construir la representació i permetre un lideratge institucional modern i creatiu.

Els poders nacionalistes efectius, els que lideren els estats, obliguen la població a buscar vàlvules d'escapament i per això cada dia serà més freqüent un vot en forma de càstig o de rebuig, fruit també de l'aïllament social i polític al qual es condemna la ciutadania, que no té manera d'articular, amb relativa facilitat, les seves més elementals aspiracions. Hom sospita, fins i tot, que aquests poders, de forma certament cínica, incentiven la desafecció política i la solució abstencionista. Les institucions europees, per exemple, s'han acontentat amb llimdars del 40% de participació, i així ho accepten sense cap preocupació.

El plantejament de Primàries Catalunya és sincer. Primàries Barcelona també, ara amb *Barcelona és capital*, BCAP, amb Jordi Graupera d'alcaldeable. Hi ha un projecte polític transversal de partida: respondre a les expectatives dels catalans que es van mobilitzar i comprometre abans, durant i després del referèndum d'autodeterminació del primer d'octubre de 2017. En conseqüència, no es vol anar de pressa ni fer només un intent. Tothom sap que amb un cop d'efecte (recorrent a la demagògia, als insults, a les TV, ...) es pot entrar a les institucions però la dificultat és perseverar i romandre-hi, agafant compromisos sense eludir l'agenda que la realitat social i econòmica planteja cada dia de l'any.

Un dels punts forts de la partitocràcia o sistema dirigit des de la reduïda maquinària de col·locació amb càrrecs, és que la seva pròpia manera de fer genera una inactivitat total, i tot es torna monolític i molt estable, quasi autoritari. Hom no sap acceptar fàcilment els equips complexos o la diversitat

d'opinions, i en general, és el reflex d'una pobra cultura democràtica.

Els catalans estem oberts a les noves fórmules polítiques de representació perquè les actuals no ens satisfan, i la nostra responsabilitat ens impedeix renunciar a aquesta esfera de la vida pública. Jordi Graupera ho ha vist i per això de la seva candidatura se n'espera una bona resposta ciutadana. És lògic que la indignació es canalitzi de forma constructiva en alternatives polítiques de proximitat i que no es poden amagar. Jordi Graupera ja ha advertit que sempre donarà la cara i que no esquivarà cap conflicte per espinós que sigui. Benvingut!